

Aspecte de la primitiva sala Desalt.

Les sales, víctimes de l'eufòria

Al final de la dècada dels setanta i al principi dels vuitanta, la fotografia visqué al nostre país una època esplendorosa. Tota una generació de joves professionals impulsaren i promogueren una nova manera de treballar i entendre la imatge i, fruit d'aquesta exaltació, la fotografia començà a tenir un cert ressò a nivell públic i institucional. Amb ganes que la fotografia assolís el protagonisme cultural que li corresponia, el món que l'envolta va patir una sèrie de convulsions positives que passaren per l'aparició d'una nova consciència, d'una nova figura, el fotògraf *free-lance* independent, pel seu estudi als centres especialitzats i a la universitat, per la incorporació dels positius als museus d'art modern, pel col·lecio-

nisme d'obres, i per l'aparició de les galeries especialitzades. En certa manera era il·lògic que un art de masses com el que ens ocupa no tingués locals especialitzats per donar a conèixer l'obra al públic i així, a partir del 1973, en què a la galeria Doharra es féu la llegendaria col·lectiva *La Bella i la bestia*, el fenomen galerístic es va estendre per tot Catalunya, i arribà a Girona, on amb pocs anys de diferència van néixer i morir dos centres tan importants com el Desalt d'Oliveres i Casals, i l'Spectrum Canon de Pannosa, Bosch i Comalat.

Galeries com Fotomania, Spectrum, Procés, Pentaprisma, a Barcelona; la galeria TAU, de Sant Celoni, i la mateixa Desalt, a Salt, trencaren les primeres llances reivindicant la necessitat de crear un

mercat fotogràfic com a clau per la subsistència econòmica del fotògraf i de la mateixa sala d'exposicions.

Desalt

Nascuda al final del 78, sota la fórmula de botiga llibreria-galeria fotogràfica, situada en un punt allunyat del centre comercial de Girona —potser fou un dels principals hincaps a l'hora de la seva definitiva consolidació— sorgida sota el patrocini de Jordi Casals i Josep Maria Oliveras, es pot dir que Desalt inaugurà el fenomen del galerisme fotogràfic a casa nostra. Malgrat una situació física poc adient, les seves sales serviren de revulsiu i punt d'atracció i donaren

**galeria
spectrum
Canon**

*Agustí Centelles, el
fotògraf de la
guerra civil, va venir
personalment a
inaugurar la seva
exposició a
Spectrum.*

*Fotografia de Ferran
Artigues, un dels
primers expositors
a la galeria
Spectrum.*

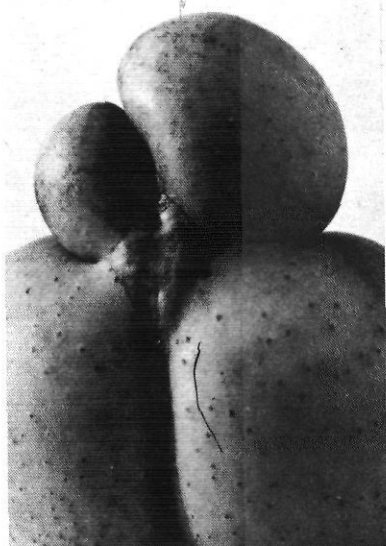
*Una imatge del
Sàhara de Dàrius
Sirerol, una altra
mostra que recollí
Spectrum.*

acull i refugi a una generació de fotògrafs, joves i maleïts, gent com Jordi Sánchez, Jordi Mestre, Josep Maria Roca, Carles Vivó, Carme Macià, Jordi Casals i Josep Maria Oliveres, els quals uniren esforços per celebrar una exposició col·lectiva amb la qual, al desembre del 1979, celebraven el primer any d'activitat continuada del taller. Oasi enmig d'un paisatge desolat, lluitant contra els pocs canals de comercialització i l'interès mínim del públic, deslligada de qualsevol mena d'aportació econòmica o subvenció —com era el cas de les sales Spectrum— DESALT es va convertir en el primer centre actiu gironí, amb un constant moviment de fotografia creativa. Un compromís gens fàcil, d'atrevit es

pomes 78

exposició fotogràfica de
joaquim puigvert

del 23 de desembre al 23 de gener

desalt

taller fotogràfic
botiga
sala d'exposicions

hernán cortés, 5 - tel. 21 65 67

salt-girona

galeria spectrum girona

LLUÍS SALOM

FRONT POLISARIO/ LIBIA

podria qualificar, que donà a conèixer obres com les de Quim Curbet, Jordi Esteve, Dàrius Sirerol, Ferran Freixa i molts d'altres i que més tard obrí les portes de l'esperança perquè a la ciutat arrellessin experiències semblants com la Spectrum Canon del carrer Nou del Teatre.

Spectrum

Assidus de les exposicions que es celebraven a Barcelona, teòrics i pràctics de la fotografia, fills de l'efervescència del moment, Ramon Panosa, Joan Comalat i Quim Bosch obren l'Spectrum grironina amb el propòsit d'oferir al jove moviment fotogràfic gironí "un espai on es realitzessin continuament exposicions fotogràfiques, on po-

der relacionar-se i en definitiva on portar a terme una sèrie d'activitats més d'acord amb el que havíem descobert que ja es feia des d'uns anys enrera a l'estranger". La sala, situada en ple cor del Barri Vell, actuà com a galeria, taller didàctic i centre de reunió i col·loqui on es feren moltes xerrades relacionades, com és natural, amb la imatge. Franco Fontana, un dels grans monstres sagrats del segle, inaugurava la dependència el 20 d'octubre del 1980, i encetava una llarga llista de noms, car a les seves parets hi penjaren l'obra des de Dorothea Lange fins a Agustí Centelles, des de Carles Fontserè fins a Manuel Esclusa, sense oblidar la cada dia més consistent legió grironina que aplegava des de Jordi Mestre fins a Joaquim Puigvert.

Col·laboradores amb les mostres col·lectives organitzades a la Fontana d'Or i a la Casa de Cultura, Desalt i Spectrum intentaren formar una consciència de la imatge partint del punt més baix: "intentar-la posar a l'abast de tothom, com en altres països, Anglaterra o els Estats Units, i a més fer que l'ensenyament de la fotografia arribi a tots els nivells, començant pels infants". Llàstima que ni una ni l'altra no pogueren superar els imponderables econòmics i físics —cansament dels impulsors, caiguda de l'interès— i es veieren obligades a tancar les portes sense poder consolidar-se i essent les víctimes propiciatòries d'una eufòria que demostrà el superficial arrelament de la fotografia en una societat cada cop més dependent de la imatge.